

Артър Конан Дойл

Откраднатият диамант

На доктор Уотсън беше приятно да се озове отново в неразтребена-та стая на първия етаж на Бейкърстрийт, откъдето бяха започнали толкова много незабравими приключения. Той се загледа в научните диаграми на стената, масата за химикалки, разядена от киселините, кальфа на цигулката, опрян в един ъгъл, сандъка за въглища, в който бяха наблъскани както преду лулите и тютюнът. Някрая забеляза свежото усмихнато лице на Били, младия, но много умен и съобразителен прислужник, който запълваше донякъде самотата и откъснатостта, които ограждаха великия детектив.

– Всичко ми се вижда непроменено, Били, надявам се, че и Холмс не се е изменил?

– Преследва някого. Вчера излезе преоблечен като работник, днес – като бабичка.

– Защо?

Били сниши гласа си подобно на човек, който разисква важни държавни тайни.

– Не бива да ви казвам, сър, защото е тайна. Търси откраднатият диамант от кралската корона.

– Какво? Диаманта, който струва сто хиляди лири!

– Да, сър. Правителството настоява да се намери. Тук идваха министър-председателят и министърът на външните работи, седнаха хей на оня диван. Мистър Холмс беше много вежлив с тях.

– А каква е онази завеса пред прозореца, Били?

– Мистър Холмс нареди да я закача преди три дни. Зад нея има нещо забавно.

Момъкът пристъпи и дръпна завесата, която закриваше нишата в тъгъла.

Доктор Уотсън не можа да сподави вика си на изненада. Видя кукла-копие на стария му приятел в халат и всички други принадлежности. Лицето бе обърнато с три-четвърти към прозореца и бе наведено сякаш над невидима книга, а тялото бе отпуснато дълбоко в креслото. Били измъкна главата и я вдигна във въздуха.

– Поставяме куклата в различни положения, за да изглежда като жива. Забранено ми е да я пипам, когато не са спуснати щорите. Когато са вдигнати, куклата се вижда чак от улицата.

– Използвахме нещо подобно веднъж и по-рано.

Уотсън пристъпи крачка напред, но се отвори вратата на спалнята и се показа високата, тънка фигура на Холмс. Лицето му беше бледо и изпито, но походката и държанието му бяха все така енергични като

преди. С един скок се озова до прозореца и веднага пусна щорите.

– Така! – каза той. – Били, момчето ми, излагаш се на смъртна опасност, и то тъкмо сега, когато си ми най-необходим. Е, Уотсън, радвам се, че те виждам пак в старата ти квартира. Пристигаш в критичен момент.

– И аз така предполагам.

– Можеш да вървиш, Били. Тревожа се за това момче. До каква степен мога да го излагам на опасност?

– Опасно от какво, Холмс?

– От внезапна смърт. Очаквам нещо довечера.

– Какво очакваш?

– Да бъде убит, Уотсън.

– Не, не, шегуваш се, Холмс.

– В случай, че това стане, ще бъде добре да запомниш името и адреса на убиеца. Ще можеш да ги съобщиш на Скотланд ярд. Той се нарича граф Негрето Силвиус. Запиши си, човече! Живее на улица Муурсайд Гардънс номер 136 в северозападната част на Лондон. Записа ли си?

– Не можеш ли да наредиш да арестуват този човек?

– Разбира се, че мога, Уотсън. Това именно го безпокои толкова.

– Защо тогава не го направиш?

– Защото не зная къде е диамантът.

– Ах, да, Били ми каза – откраднатият скъпоценен камък от кралската корона.

– Да, големият жълт диамант, наречен „Мазарин“. Хвърлих мрежата и улових рибите. Но още не съм хванал диаманта. Какъв смисъл има да ги измъквам? Можем да направим света по-добър, като ги пхнем в затвора. Но не това ми е нужно. Трябва ми диамантът.

– И този граф Силвиус е една от рибите?

– Той е акула. Другата риба е боксьорът Сам Мертън. Сам не е лошо момче, но графът го използва. Сам не е акула. Едър глупав тъпоглав кефал. Все пак мята се непрекъснато в мрежата.

– Къде е този граф Силвиус?

– Отзарана бях под носа му. Виждал си ме като бабичка. Никога не съм бил по-убедителен. „С ваше позволение, госпожо“ – каза той на полуталиански с изисканите обноски на южняк, коато е в добро настроение. Иначе е същински дявол. Проследих го до работилницата на стария Стробънзий. Там му направиха безгласен револвер. Майсторска работа. А сега ме дебне срещу прозореца. Видя ли куклата? Разбира се, Били ти

я показа. Красивата ѝ глава може да бъде пронизана от куршум. Ах, Били, какво има?

Момчето се яви в стаята с картичка на един поднос. Холмс я погледна, вдигна вежди и се усмихна доволно.

– Хубостникът е дошъл лично. Почти не очаквах това, Уотсън. Има здрави нерви. Навярно си чувал, че се слави като ловец на едър дивеч. Ще сложи венец на ловните си подвизи, ако прибави и мен в колекцията си.

– Извикай полицията.

– Вероятно ще я извикам, но не точно сега. Ако обичаш да надзърнеш внимателно през прозореца, Уотсън, за да видиш дали някой не дебне на улицата.

Уотсън надникна предпазливо зад края на завесата.

– Един едър здравеняк виси до вратата.

– Сигурно е Сам Мертън. Верният, но глупав Сам. Къде е господи-нът, Били?

– В чакалнята, сър.

– Покани го, щом позвъня. Дори и да не съм в стаята, пак го пусни.

Уотсън изчака, докато се затвори вратата, и каза загрижено на при-теля си:

– Слушай, Холмс, това е направо непоносимо. Може би е дошъл...

– Не бих се изненадал.

– Настоявам да остана с теб.

– Няма защо. – Холмс извади бележника и надраска няколко реда. – Вземи файтон, иди в Скотланд ярд и предай бележника на Югал от От-дела за криминални следствия. Върни се с полицаите. Ще заловим негодника.

– С готовност отивам.

– Докато пристигнеш, може би ще узная къде е диамантът. – Той докосна звънеца. – Да излезем през спалнята. Вторият изход е рядко пол-езен. Искам да наблюдавам моята акула, без тя да ме види. Както зна-еш, имам си свой метод.

За това Били въведе граф Силвиус в празна стая. Прочутият стре-лец, ловец и светски лъв беше висок, мургав мъж с грамадни мустаци, които закриваха жестока уста с тънки устни. Над нея стърчеше дълъг нос, извит като клюна на орел. Беше добре облечен, но ярката вратов-ръзка, лъскавата карфица, искрящите пръстени дразнеха окото. Щом вратата се затвори зад него, той се озърна със сивите си неспокойни очи подобно на човек, който очаква на всяка крачка клопка. Когато видя

неподвижната глава и яката на халата, които се подаваха от креслото до прозореца, изтръпна. Най-напред бе направо изненадан. После ужасна надежда проблесна в тъмните му очи на престъпник. Огледа се още веднъж, за да провери дали няма свидетели, и се приближи на пръсти до мълчаливата фигура с вдигнат бастун. Готвеше се вече да скочи и да замахне, но студен подигравателен глас от отворената врата на спалнята го стресна.

– Не чупете куклата, графе! Моля ви!

Убиецът се отдръпна, по изкривеното му лице се изписа смайване.

– Малка хубава играчка – поясни Холмс, пристъпвайки към куклата. – Направи я французинът Таверние. Той е майстор на восъчните кукли така, както вашият приятел Стробънзее минава за майстор на безгласните револвери.

– Безгласните револвери! Какво искате да кажете?

– Оставете шапката и бастуна си на масичката. Благодаря! Моля, седнете. Ще извадите ли и револвера? О, много добре, предпочитате да седнете върху него. Посещението ви е много уместно, защото много исках да поговоря с вас.

Графът свъси дебелиите си заканителни вежди.

– Аз също исках да разменя няколко думи с вас, Холмс. Затова дойдох. Не отричам, че се канех да ви нападам.

– Предполагах, че се върти такава мисъл в главата ви – каза детективът. – Но юна какво дължа тази висока чест?

– Защото се навирате в краката ми. Защото прашате копието си по петите ми.

– Копието си! Уверявам ви – не!

Граф Силвиус се засмя презрително.

– И други могат да бъдат не по-малко наблюдавани от вас. Вчера се въртеше един старец. Днес една бабичка. Цял ден ме дебнеха.

– Така ли, сър? Вие ме ласкаете. Стариият барон Даусън каза, преди да го обесят, че при мен е спечелил законът и загубила сцената. Сега и вие изказвате похвала за умението ми да се предрешавам!

– Нима бяхте вие... вие лично?

Холмс сви рамене.

– Можете да видите в ъгъла чадъра, който ми подадохте така учтиво, преди да се събуди подозрение у вас.

– Ако знаех, вие никога...

– Нямаше да се върна тук. Знаех на каква опасност се излагам. Всички сме пропуснали сгодни случаи, за които съжаляваме... Хайде,

графe, вие сте ходили на лов за лъвове в Алжир.

– Е?

– Защо ходехте?

– Защо ли? Заради спорта... възбудата... опасността!

– И за да премахнете хищниците, нали?

– Точно така.

– И моите съображения са същите. Но има и една друга по-практична причина. Искam жълтия диамант!

Граф Силвиус се отпусна в стола със зла усмивка.

– Нима!

Холмс го погледна замислено като шахмайстор, който подготвя победоносния си ход. После издърпа едно чекмедже и извади дебел бележник.

– Знаете ли какво държа в този тeфтер?

– Не, сър, не зная!

– Вас! Тук е описано всяко деяние от вашия престъпен и опасен живот.

– По дяволите, Холмс! – извика графът с пламнали очи. – Прекалявате!

– Тук съм събрал всичко, графе. Фактите около смъртта на старата мисис Харолд, която ви остави имота си и вие го проиграхте на карти. Също историята на мис Мини Уоръндър. И кражбата в луксозния влак за Френската Ривиера. И подправеният чек срещу банката „Креди Лионе“.

– Какво общо имат тези истории със скъпоценния камък, който споменахте?

– Това са все доказателства срещу вас, но преди всичко имам доказателства срещу вас и вашият як помощник за кражбата на диаманта.

– Нима?

– Имам показанията на фaйтонджиите, които са ви закарали до двореца Уайтхол и са ви върнали. Имам показанията на Ики Сандърс, който отказа да нареже този голям диамант на няколко по-малки. Е? Бъдете разумен, графе. Помислете. Ще ви хвърлят в затвора двайсет години. Толкова ще осъдят и Сам Мертън. Но ако ми дадете диаманта, ще ви пусна да избягате.

– Ами ако откажа?

Показа се Били, на когото Холмс позвъни.

– Мисля, графе, че трябва да чуем мнението и на съучастника ви. Били, вñн пред вратата стои един едър грозен мъж. Кажи му да дойде,

защото го вика граф Силвиус.

Шампионът по бокс, снажен младеж с тъпо, упорито лице, се пока-
за на вратата.

– Слушайте, граф Силвиус, аз съм зает човек и нямам време за гу-
бене. Ще се оттегля в спалнята. Разполагайте се като у дома си и без
мен. Можете да обясните на приятеля си как стоят нещата. Ще посви-
ра на цигулката и ще се върна след пет минути.

Холмс излезе, вземайки цигулката от ъгъла. Малко по-късно от зат-
ворената врата на спалнята се чуха провлечени, тъжни звуци.

– Знае ли за диаманта? – попита неспокойно Мертън.

– Знае дяволски много. Издал ни е Ики Сандърс.

– Може би ни подслушва?

– Изключено при тази музика!

– Прав сте. А дали не се е скрил някой зад тези завеси?

Боксьорът се огледа и внезапно видя фигурата в креслото до прозо-
реца. От изненада не успя да отвори уста.

– Това е само кукла – успокои го графът.

– Той е сам в къщи. Да го пречукаме. Ако го премахнем, няма от
какво да се страхуваме.

Графът поклати глава.

– Холмс е въоръжен и е нащрек. Ако го застреляме, едва ли ще мо-
жем да се измъкнем оттук. Освен това нявярно е съобщил в полицията
кой му е дал сведенията. Хм, какво е това?

Чу се лек шум, който идваше сякаш откъм прозореца. Двамата
престъпници подскочиха, но всичко бе спокойно. В стаята нямаше ни-
кого освен куклата.

– Що се отнася до Холмс – продължи графът, – ще го изиграем
твърде лесно. Ще му обещаем диаманта и ще го пратим за зелен хайвер.
Докато открие, че е тръгнал по фалшива диря, диамантът ще бъде пре-
несен в Холандия и ние ще сме извън Англия. Иди да потърсиш холан-
деца. Аз пък ще кажа на Холмс, че диамантът е в Ливърпул... По дяво-
лите тази плачлива музика, ще ми скъса нервите! Когато открие, че диа-
мантът не е в Ливърпул, ние вече ще сме офейкали. Камъкът е у мен.

– Чудя се как смеете да го носите със себе си.

– Не мога да го скрия на по-сигурно място. Щом ние успяхме да го
измъкнем от двореца Уайтхол, защо друг да не го задугне от квартирата
ми?

– Дайте да го видя.

Графът хвърли недружелюбен поглед на съучастника си и дори не

погледна немитата ръка, която той протегна към него.

– Какво? Страхувате се да не го грабна? Вижте, мистър, започвам да се уморявам от държанието ви!

– Добре, добре, не се обиждай, Сам. Сега не е време да се караме. Ела при прозореца, ако искаш да видиш истинската му красота. Дръж го срещу светлината. Ето го!

– Благодаря!

Неочаквано Холмс скочи от стола на куклата и изтръгна скъпоценния камък. Той го стисна в едната ръка, а с другата насочи револвера си в главата на графа. Преди да успеят да се съвземат престъпниците, той натисна електрическият звънец.

– Без насилие, господа, без насилие, умолявам ви! Щадете мебелите! Трябва да ви е ясно, че положението ви е безнадеждно. Полицията чака долу.

Изненадата на графа взе надмощие над гнева и страха.

– Как дявол да го вземе...

– Недоумението ви е напълно естествено. Но на вас не ви е известно, че втора врата от спалнята ми води зад тази завеса. Стори ми се, че чухте, когато изнесох куклата. Но щастието е на моя страна. Това ми позволи да подслушам вашия оживен разговор. Иначе, предполагам, бихте говорили не така непринудено.

Графът направи знак на примирение.

– Предаваме се, Холмс. Вие сте олицетворение на дявола!

Бавният мозък на Сам Мертън постепенно схвана положението. Сега, когато навън се чува тежки стъпки по стълбите, той наруши най-последно мълчанието:

– Хубава клопка! Но каква беше тази проклета цигулка? Още я чувам!

– Хе, хе – отвърна Холмс. – Прав сте. Нека си свири! Тези модерни грамофони са великолепно изобретение.

Нахълта полицията, белезниците щракнаха и престъпниците бяха отведени в чакащата на улицата кола.

Уотсън остана в стаята, за да поздрави Холмс с новите листа, които той добави към досегашните си лаври.

КРАЙ

Arthur Conan Doyle
The Adventure of the Mazarin Stone, 1921

Сканиране, разпознаване и редакция: ?
Източник: <http://e-bookbg.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2994>]